

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

Η ΠΛΟΥΜΙΣΤΗ ΚΟΤΟΥΛΑ

«Τρύγος, θέρος, πόλεμος», λέει ὁ κόσμος. Τρεῖς ξηρὲς λέξεις, χωρὶς ῥῆμα, ἀσύνθετες, ἀκατανόητες. «Τρύγος, θέρος, πόλεμος». Προσέξατε καλά. Δὲν ἔχουν στὴν προφορά τους κάποια θεότρελλη γρηγοράδα, μὴν ἀταξίαν ἀποτομον, ἕναν ἐνθουσιασμόν ποῦ δίνει στὴν καρδιά φτερά; Πόσο 'μοιάζουν μεταξύ των. μὰ καὶ πόσο ξεχωρίζουν σὰν προσέξῃ κανεὶς! Γίνεται πόλεμος; Σάλπιγγες βαροῦν δεξιὰ κι' ἀριστερά, κίνησις στὰ σώματα τῶν ἀνδρῶν, νεκρωμάρα στὴν καρδιά τῶν γυναικῶν, «Ζήτω ἡ Πατρίδα! Παναγιά μου φύλαξέ τον ἀπὸ τὰ βόλια! σφαλοῦν τὰ ἐμπορικά καὶ τὰ σχολεῖα· ἀνοίγουν περισσότερο ἢ ἐκκλησιῆς, ἡ φτώχεια βασιλεύει καὶ ὁ θάνατος μὲ τὸ φοβερὸ δρεπάνι του κρατεῖ ἀκοίμητα τὰ κατατρομασμένα βλέφαρα ὄλων...—Ἦλθ' ὁ θέρος; χάνεται ὁ κόσμος ἀπὸ τὴν ἀγορὰ, τὰ κορίτσια μὲ ἄσπρες τσεμπέρες, καὶ μὲ μελαψὸ δέρμα τραβοῦν τὸ σκληρὸ δρεπάνι οἱ θεριστάδες, μὲ λερωμένα ψάθινα καπέλλα δένουν δεμάτια ἀπὸ τὰ χερσόβολα, τὰ ἄλογα γυρίζουν μονότονα στ' ἄλωνα καὶ ὁ ἥλιος ξηραίνει στὸ καμίνι του τὸν ἰδρωτὰ ποῦ τρέχει ἄστειρευτὰ ἀπὸ λαχανιασμένα πρόσωπα.—Κι' ὅταν ἔλθουν οἱ τρύγοι; Δὲν καίει ὁ ἥλιος πλέον, τὰ φύλλα τῶν ἀμπελιῶν ἀρχίζουν νὰ

πέφτουν, τὰ κορίτσια κίβουν τὰ σταφύλια σὲ ὠραία κοφιάκια καὶ τραγεθεῦν· ἀπὸ μακρὰ ἀκοῦς τῆς κομπάνης τῶν ἀλόγων ποῦ κοιθαλοῦν τὸν μουστο «Χρόνια πολλὰ—καλοπιότα—καλὰ μπερκέτια—τοῦ χρόνου διπλᾶ καὶ τρίδιπλα» φωνάζουν ὄλοι... Τώρα ἔτυχε νὰ εἶνε τρύγος καὶ εἶχαν παντοῦ χαρές.

✱

Μόνον ἡ θεῖα Κοντούλα, ἡ χηρεμένη μάνα τῆς πεντάμορφης Σταυρούλας, εἶχε μεγάλη λύπη, μὲ τὸ δίκιο της... Γιατί ἀπὸ τᾶλλο βράδυ ἡ πλουμιστὴ κοτούλα τῆς ἐχάθηκε· αὐτὴ νόμισε πὼς ξενοκοιμήθηκε, μὰ ἐκείνη ἐγιν' ἀφαντὴ κι' ἀσήμερη ὅλη τὴν ἡμέρα. Πῆρε λοιπὸν ἕνα μακρὸ καλόμι κι' ἐγύριζε κτυπώντας ἀλύπητα τὰ χορτάρια καὶ τῆς φράχταις. Μὰ τοῦ κόκου! «Κάποιος θὰ μοῦ τὴν ἔφαγε» ἐμοιρμούρισε, κ' ἐπῆρε μπάλα τὴν γειτονεῖα, ἀνοίξε ὅλα τὰ κατώγεια κι' ἐκύταξε... μὰ πάλι τίποτε. Ἡ γειτόνισσες τὴν ρωτοῦσαν καὶ τὴν συμπονοῦσαν. Ἐτρεμαν ἀπὸ θυμὸ τὰ χεῖλη τῆς γρηᾶς... Νὰ κλέβουν τὴν κοτούλα της!... Καὶ ὅμως ἀντιπροχτὲς πρωταγγινιάστηκε κ' ἐπῆρε τὸ πρῶτο αἱματωμένο αὐγὸ τῆς καὶ μάλιστα ἐκείνη τῆ χρονιά ποῦ εἶχε πέσει θανατικὸ καὶ ἐθέρισε τῆς περισσώτερες κόττες τοῦ κόσμου... Καὶ λέγοντας, ἔφθασε στὴν

πόρτα της κυρά Δημάκκινας της ψωροπερήφανης γειτόνισσας, που από μιᾶς ἀρχῆς τὰ πήγαιναν σκόρδο κρεμμύδι... «Ε! κυρά Δημάκκινά ε! οὐ! Μὴν εἶδε; τὴν κοτούλα μου;» Μὰ δὲν τῆς ἔδωκεν ἀπόκρισι Μόνον ὁ γυιός, τῆς περιγελάστρας, ὁ μονάκριβος ὠμορροπιδὸς Ἀντώνης, ἐγέλασε κάτω ἀπὸ τὰ μουστάκια του... Ἡ θεῖα Κοντύλω τὸ ἐπρόσεξε, ὑπονοιάστηκε κι' ἔφυγε καταφουρισμένη.

*

«Κακὸ σπυρὶ στὸ χέρι, Παναγία μου, κακὸ σπυρὶ... Νὰ μὴ τὴν χωνέψουν, φαρμάκι νὰ γενῆ, ἐγγύλλιζεν ἡ Κοντύλω μὲ δυνατὰς φωνὰς, ὅταν ἐφθασε στὴν αὐλόπορτά της, γιὰ νὰ τ' ἀκούσῃ ὅλη ἡ γειτονιά καὶ ἡ Δημάκκινά περισσότερη... Ἐκείνη τὴν στιγμή ἐβασίλευε κι' ὁ ἥλιος, καὶ ἡ κόρη τῆς ἡ Σταυρούλα ἐρχότανε μ' ἕνα κορινιάκι σταφύλια στὸ χέρι μαζί μὲ δέκα ἄλλα κορίτσια ἀπὸ τ' ἀμπέλι ποὺ τραγουδοῦσαν ὅλη τὴν ἡμέρα γιὰ νὰ πέρουν μιὰ δραχμὴ νὰ οἰκονομηθοῦν. Ἐποροῦσαν τὰ καλλίτερά των ρούχα, λιγερὰ καὶ ὑπερήφανες, ἔδειχναν στὸ πρόσωπο ἀσπίλη ἀγνότητα καὶ ἀκακὴ καλwsσύνη... Ποιὸς νὰ φαντασθῆ ποτε ὅτι ὅλες αὐτὲς μόλις βάλουν στεφάνι στὸ κεφάλι τους, θὰ γίνονται ἀμέσως ψαλιδωγλwsσούδες καὶ κοτσμπούλες τῆς γειτονίας καὶ θὰ βρίζονται ἀπὸ τὰ παράθυρα μὲ μεγάλη ἀδιατροπιά, ἔτσι γιὰ νὰ περῶ ἡ ὄρα. Ποιὸς νὰ πιστέψῃ ὅτι ἀρκεῖ ὁ σεμνὸς αὐτὸς πέπλος τῆς παρθενίας, ποὺ περιβάλλει σὰν χρυσὴ ὀμύλη τὴν κόρη, νὰ διαλυθῆ καὶ εὐθὺς νὰ ξεπετάγεται τῆς περισσώτερες φορές ἕνα γύναιον μὲ ὅλα τὰ δικαιώματά του!! Τὰ δέκα αὐτὰ κορίτσια ἐφιλήθηκαν μὲ ἀληθινὴ ἀγάπη καὶ ἐχωρίσθηκαν γιὰ ν' ἀνταμωθοῦν πάλι τὸ πρῶνι στὸ ἴδιον ἀμπέλι. Δὲν εἶδαν ὅμως ὅτι ἡ Σταυρούλα τῆς θεῖας Κοντύλως ἔφυγε κρυφὰ καὶ ὅταν ἐμπῆκε στὴν αὐλή τους, μὲ σπαρχμὸ καρδιάς, ἄφησε στὴ μάνα τῆς τὸ κορινιάκι καὶ ἀνέβη μελαγχολικὴ κι' ἐκάθησε στὴ γωνιά τοῦ παρθύρου καὶ ἐκύτταζε ἔξω... Ἡ μάνα τῆς τὸ παρετήρησε μὰ θάρρεψε πῶς τῶκαμε γιὰ τὸν χαῖμό τῆς πλουμιστῆς κοτούλας τῆς. «Θὰ τὸ ἐμῶθε» εἶπε καὶ δὲν παραξενεύτηκε... Μὰ κείνη οὔτε τῶξευρε οὔτε ἤθελε νὰ τ' ἀκούσῃ...

Ἡ θεῖα Κοντύλω δὲν ἦτανε κακὴ γρηά.. Μόνο στὸ θυμὸ τῆς ἐπάνω δὲν βασιλεύε. Μὰ σὰν περνοῦσ' ὁ θυμὸς, ἡ κακία τῆς ἐχανότανε καὶ ἄρχιζε νὰ λυπάται κατὰκρυδα Ἐκάθησε λοιπὸν στὴν αὐλή τῆς ὡς ποὺ ἐσουρούπωσε... Ἐσυλλογίστη πολλὰ... Πῶς καὶ πότε ἔμεινε χῆρα, πῶς τὴν κατάρρεξαν οἱ συγγενεῖς τῆς,

πῶς ἀνάθρεψε τὴν μοναχοκόρη τῆς, πῶς θὰ τὴν παντρέψῃ, ποῦ θὰ βρῆ τὴν προίκα;... Ἦταν φτωχὴ ἢ κακομοῖρα, χωρὶς συγγενεῖς, χωρὶς προστάτες. Ὅ,τι ἔκαμε μὲ τὰ χεράκια τῆς. Ἐδούλευε καὶ ἡ κόρη τῆς στὸν ἀργαλὸ, πότε ξένα πότε δικὰ τῆς, ἐπουλοῦταν κάποτε καὶ κανένα αὐτὸ γιὰ νὰ πέρουν βελόνες καὶ κλωστές. Τώρα πλέον θὰ λιγοστέψουν κι' ἐκείνη. Τῆς ἔμεινε μόνο ἕνας ντελῆ-πετεινὸς καὶ δύο κότες. Καὶ ἀμέσως ἐκίνησε γιὰ τὴν κούρνια τους, γιὰτὶ, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἐπίστεψε πῶς μπορεῖ νὰ ἦταν μαζί καὶ ἡ πλουμιστῆ. Ἐπῆγε κοντὰ, μὰ δὲν καλόβλεπε κι' ἐφώναξε «Σταυρούλα! Σταυρούλα!» Ψυχὴ! «Μωρ-Σταυρούλα!» Ὁρίστε! ἀποκρίθηκε, ὅττερα ἀπὸ μιὰ ὄρα, ἐκείνη. «Φέρε τὸ λυχνάρι ἀναμμένο, κοιμηθροῦλου.» — «Τὸ λυχνάρι δὲν ἔχει φυτίλι» ἀκούστη πάλι ἡ φωνὴ τῆς Σταυρούλας βρεσιὰ-βρεσιὰ.» — «Δὲν ἔχει φυτίλι; Ἡ Γάτα τῆς Δημάκκινας θὰ τῶφραξῃ.» Ἀχ! θὰ τὴν κοφωμεσιάζω, τῆς κακούργας!» Καὶ τῆς ἀναψε πάλι ὁ θυμὸς Ἐπάνω στὴν παρκορά τῆς ἄδειασε τὰ σταφύλια κι' ἐγέμισε τὸ κορίνι λιθάρι μικρομέγαλα γιὰ νὰ ἀσφαλίσῃ τὴν ἰδιοκτησίαν τῆς... «Νὰ ἴδουν οἱ κλέφτες μὴ φορὰ!» εἶπε καὶ ἔπεσε στὰ σκοτεινὰ νὰ κοιμηθῆ χωρὶς νὰ βάλῃ μπουκιὰ στὸ στόμα τῆς Καὶ στὸν ὕπνο τῆς ἔλεγε σιγὰ «Κακὸ σπυρὶ στὸ χέρι! Κακὸ σπυρ... Κακὸ σπ...»

*

Ἡ Σταυρούλα δὲν πρόσεξε σὲ τίποτε ἀπ' αὐτὰ. Μὲ τὸ κεφάλι ἀκουμπισμένο στὸ κάτασπρο χεράκι τῆς ἔβλεπε μὲ ἀφηρημάδα τὸ ἀστραφτερὸ φεγγαράκι ποὺ ἔχυνε ἀσημένιες ἀχτίδες ἀπὸ τὴν πλούσια κεφαλὴ του καὶ ὄρινοτανε μελαγχολικὸ καὶ θλιμμένο σὰν κι' αὐτὴ. Γιὰτὶ ἡ Σταυρούλα εἶχε πόνο... βρῶν πόνο τῆς καρδιάς. Ἀγάπαγε τώρα καὶ δύο χρόνια τὸν Ἀντώνη τὸ παιδί τῆς κυρά Δημάκκινας τῆς γειτόνισσας των. Μὰ δὲν ἐμίλησαν ποτὲ γιὰτὶ καὶ ἡ μανάδες τους εἶχαν χρόνια νὰ εἰποῦν καλῆμέρα. Δὲν ἐσκέφθηκαν ὅμως ὅτι αὐτὸ θὰ τοῖς ἐμπόδιζε ν' ἀγαπιῶνται. Καμμιά φορὰ ὁ Ἀντώνης τὴν πρόφθανε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς, τῆς ἔλεγε μιὰ σιγανὴ καλῆμέρα ἢ κλησπέρα κι' ἐκείνη τοῦ χαμογελοῦσε καὶ ἔμπαινε τρέχοντας στὴν αὐλή, γιὰτὶ ἐφοβοῦτανε τὰ λόγια τοῦ κόσμου καὶ τὸν θυμὸ τῶν μανάδων ποὺ τραγούσαντε σὰν κακὲς γάτες... Δύο χρονῶν ἡμέρες ἐπέρασαν τόσο εὐχάριστα! Ἦταν τόσο ὠμορφοὸς ὁ Ἀντώνης καὶ μάλιστα τῆς γιορτὲς μὲ τὰ χρυσοκέντητα ρούχά του! Τῆς εἶχαν τόσα εἶπει τὰ γλυκὰ μάτια του! Αὐτὰ θυμᾶται τὴν ἡ δύστυχη Σταυρούλα καὶ... τὴν πέρνει τὸ παρκο-

Μὰ... γιατί; Μὴ ρωτᾶτε! ὁ Ἀντώνης δὲν τὴν ἀγαπᾶει πλεῖα. Δύο ἡμέρες τώρα δὲν τὴν ἐχαιρέτησε. Τὴν ἀπάντησε σὰν ἐγύριζε ἀπὸ τὴν βρῶσι ἔχθες; καὶ οὔτε τὴν κύτταξε κἄν, καὶ ὅμως ποτὲ δὲν τῆς ἐφάνη ὠμορφώτερος. Καὶ νὰ μὴ τὴν ἀγαπᾶ, τὸ παλῆροπαιδὸ! Ἐνῶ αὐτὴ σὰν λωλὴ ἐπῆγε νὰ τραγῆτῃ ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Καὶ ὁ διάβολος τῶφρε νὰ τὸν ἀπάντησῃ πάλι στὸ δρόμο γιὰτὶ ἐκουβάλαγε τὸ κρασί του μαζί μὲ ἄλλους ἀγωνιάτες... Ἐπέρασε χωρὶς νὰ τὴν ἴδῃ καθόλου ἐνῶ ἐκείνη τὸν εἶδε — μὲ τὰ μάτια τῆς — νὰ κρυφογελάῃ μὲ τῆς Δεσποίνως τὴν χοντρο-Ἀνιῶ, τὴν φιλενάδα τῆς. Ἐκόπηκε ἡ καρδιά τῆς καὶ ἀσκέφθηκε νὰ γυρίσῃ πίσω ἀπὸ τὴ ζήλια τῆς. Μὰ νὰ χάσῃ μιὰ δραχμὴ, ἕνα μεροδοῦλι! Τί θὰ ἔλεγε πλέον ὅτῃ μάνα τῆς; Ἐκείνη τὴν στιγμή πλησιάζει καὶ ἡ Ἀνιῶ καὶ τῆς κτυπᾶ τὴν σκληρότερη μαχαιρὰ στὴν καρδιά, γιὰτὶ τῆς εἶπε: «Σταυρούλα, εἶσαι ἢ καλλίτερη φιλενάδα μου καὶ θὰ σοῦ εἰπῶ ἕνα μυστικὸ Ἐρεῖς; τὴν Κυριακὴ ἀρρεθωνιάζομαι. Ἡ Μάνα μου θὰ μιλήσῃ τῆς Κυρά Δημάκκινας καὶ πέρνω τὸν Ἀντώνη τῆς. Τὸν γνωρίζεις; δὲν εἶνε καλὸς γιὰ μένα; εἶδες πῶς μὲ γλυκοχαιρέτησε;» Κι' ἄρχισε νὰ τραγουδάῃ...

(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΤΑΚΗΣ ΚΑΝΔΗΛΩΡΟΣ.

ΑΝΑΝΔΡΟΣ ΕΠΙΘΕΣΙΣ

Ἡ μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ Κατσιμπούρη διένεξις ἔλαβε διαστάσεις ἔλαβε διαστάσεις ἄς μόνον παρὰ κακούργων ἐπεριμένομεν. Ὁ ρηθεὶς Κατσιμπούρης ἢ Κατσιμπήρης, ἐνδρεύσας μετ' ἄλλων ὁμοίων του, τὴν πορελθοῦσαν Δευτέραν, ἔξωθεν τοῦ καφενείου τῶν Παρισίων, μοὶ ἐπέτηθε διὰ τῆς ράβδου του ὡς ὁ ἀτιμώτερος τῶν κακούργων, χωρὶς οὐδὲ λέξιν νὰ μοὶ ἀπειθῶνῃ προηγουμένως, χωρὶς νὰ προφθάσῃ κἄν νὰ τὸν ἴδω, ἄτε παρουσιασθέντα πρὸ ἐμοῦ αἰφνιδίως ἐκ τοῦ ὀπισθεν μέρους ἀμάξης τινός. Νὰ ἀμνηθῶ κατὰ τοιαύτης ἀπροόπτου ἐπιθέσεως μοὶ ἦτο ἀδύνατον, διότι ἀμέσως προσέδραμον εἰς βοήθειάν του οἱ συνένοχοι του, οἵτινες θὰ ἀπετελεῖωνον τὸ ἔργον τοῦ Κατσιμπούρη ἂν ἐγὼ δὲν εἶχον λάθει κελῶς τὰ μέτρα μου.

Τὰ λοιπὰ παρὰ τοῦ Κατσιμπήρη γραφέντα εἶναι ψεῦδη ἀναίσχυντα, ἄτινα θ' ἀποδειχθῶσιν ὅσον οὐπω παρὰ τῆς Ποινικῆς Δικαιοσύνης, ἐνώπιον τῆς ὁποίας τὸν κατήγγειλα αὐτὸν τε καὶ τοὺς συνένοχους του. Διότι ὁ ἄνθρωπος ἐνῶ κατ' ἄμφοτέρας τὰς κατ' ἐμοῦ ἐπιθέσεις του μὲ

εὑρίσκε πάντοτε μόνον, αὐτὸς ἐν τούτοις, οὐδέποτε ἦτο μόνος.

Λυποῦμαι πολὺ ὅμως διὰ τοὺς ἀρμολίους, οἵτινες ἀντὶ νὰ τὸν συλλάβωσι καὶ τὸν ριψωτῶσιν εἰς τὰς φυλακάς, ὡς ἔπρεπε, τὸν ἀρῆκαν ἐλεύθερον διὰ νὰ γράφῃ κατόπιν εἰς τὴν «Ἐπιθεώρησιν» περὶ τῆς Δονκιωτικῆς ἀνδρείας του.

I. X.

ΑΤΑΚΤΑ

— Καλὸς εἶναι ὁ Μιχαλάκης, ἀλλὰ τί τὰ θέλεις, ὀλίγον ψεύτης; καὶ ἐγὼ δὲν ἤμπορῶ, ξέρεις, ν' ἀκούω ψέμματα...

— Κατάλαβα. Θέλεις νὰ ἔχῃς τὸ μονοπώλιον.

*

— Σοῦ ἤρρεσε ἡ Φαῦστα τοῦ κ. Βερναρδάκης;

— Πολὺ ὠραία, ἀλλὰ δὲν τὴν ἔχει γράψῃ μόνος του...

— Αὐτὴν τὴν ἰδέα ἔχω κι' ἐγὼ, ἀλλὰ μὲ ποῖον;

— Μὲ τὸν Μελισιώτην τὸν κουρέα...

— Ἄ! γι' αὐτὸ ὁ κ. Βερναρδάκης ἀπήτησε, διὰ συμβολαίου, ἀπὸ ὅλους τοὺς ἠθοποιούς νὰ ξυρίσουν τὰ μουστάκια τους!

*Ατακτος.

ΔΑΚΡΥ ΚΑΙ ΔΑΚΡΥ

Ἐπῆρες τὰ φτωχὰ μου τραγουδάκια
Καὶ τὰ βαλες τρελλὴ μου προσκεφάλι
Καὶ γέροντες κουρασμένο τὸ κεφάλι
Καὶ κλείνουν τὰ γλυκὰ Σου τὰ ματάκια.

*

Μὰ ἐξαφνα 'ς τὸν ὕπνο ἀρχινοῦνε
Τὰ δρό σου τὰ ματάκια νὰ δακρῶζον
Καὶ, σὰν μαργαριτάρια, νὰ στολιζοῦν
Τοὺς στίχους μου, τὰ δάκρυα ποῦ κυ-
[λοῦνε!

*

Καὶ ἔτσι, καστανὴ μου ἐρωμένη,
Τὸ δάκρυ ποῦ οἱ στίχοι εἶναι γραμμένοι
Εὑρέθηκε στιγμή σ' τὸ δνειρὸ Σου
Νὰ σμίξῃ μὲ τὸ δάκρυ τὸ δικό Σου!...

N. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΡΕΛΛΑ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

Δέλημα

Θά πάς νά 'ξομολογηθῆς ;
'Αλλ' όταν, κόρη μου, σταθῆς
Μπρός σ'α καντῆλια τ' ἀναμμένα
Καί σ' ἐρωτήση ὁ παπᾶς
«Χριστιανή... Μὴν ἀγαπᾶς,
Μὲ ἔρωτα κρυφόν, κανένα ;

Τί ; θ' ἀρνηθῆς ; Ψέμμα !... Πωπώ !
Καί κάθε ψεύτρας—Νά στὸ εἰπῶ—
Στὴν κόλασ' ἡ ψυχὴ θά μείνῃ.
'Ἡ θά τοῦ εἰπῆς πῶς μ' ἀγαπᾶς ;
Γιὰ τὸν Θεό !!! Κανείς παπᾶς
Δὲν ἔχει τώρα ἐμπιστοσύνη...

Γι' αὐτὸ λοιπόν... κρυφὰ νά 'ρθῆς
Σ' ἐμὲ νά 'ξομολογηθῆς...
Ναί ! μιά γιὰ πάντα στὴ ζωὴ σου
Κι' ἀφοῦ μοῦ εἰπῆς «Σὲ ἀγαπῶ»
Θά ἰδῆς κ' ἐγὼ τί θά σου εἰπῶ.
Κι' ἔτσι... θά σώσης τὴν ψυχὴ σου...
(Δημητσάν)

Τάκης.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Θέατρον «Τσόχα»

« Ἡ χήρα ». Τοιοῦτον τίτλον φέρει νέος ἔμμετρος κωμικός μονόλογος τοῦ φίλου ποιητοῦ καὶ συνεργάτου ἡμῶν κ. Νίκου Κοτσελοπούλου, δικηγόρου, ἀπυγγελησόμενος λίαν προσεχῶς ἀπὸ τοῦ Θεάτρον Τσόχα ὑπὸ τῆς κ. Ἀθηνᾶς Βρόντα χάριν τῆς ὁποίας ἐγγάρη. Προσεχῶς θά δημοσιεύσωμεν ὀλόκληρον τὸ μικρὸν τοῦτο κωμικοῦ τέχνημα, τὸ ὁποῖον, παρκαλοῦμεν τὴν κ. Βρόντα νὰ μελετήσῃ καλῶς, νὰ το χωνεύσῃ, καθ' ὅσον ἐνέχει πολλὴν τέχνην ὡς πρὸς τὴν ὑπόκρισιν. Ἄς μὴ λητμονήσῃ ἡ κ. Βρόντα, ὅτι ἐν Εὐρώπῃ ἡ καλὴ ἀπαγγελία ἐνὸς μονολόγου ἀναδεικνύει τὴν ἠθιοποιόν, καλλιτέχνιδά.

Τὸ παρελθὸν Σαββατικὸν ἐδιδάχθησαν ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρον Τσόχα δύο νέα ἔργα, ἀφειλόμενα ἀμφότερα εἰς τὴν κ. Ἀγαθ. Γ. Κωνσταντινίδην. Τὸ πρῶτον ἦτο ρωσικὴ κωμωδία διπρῆκτος τοῦ Γωγολ μετενεχθεῖσα, λίαν ἐπιτυχῶς εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς ἦθη μὲ τίτλον «Τὰ παντρολογήματα». Ἡ κωμωδία αὕτη ἤρσε πολὺ εἰς τὸ κοινόν, διὰ τε τὸ κιννοφανές τῆς ὑποθέσεως καὶ διὰ τὴν ἐπιτυχεῖ μεταφορὰν τῆς εἰς τὰ Ἰλλημικὰ ἦθη, ὅπερ εἶναι πολὺ δύσκολον

λον προκειμένου μάλιστα περὶ κωμωδίας τόσο ἀρχαίας.

Τὸ δεύτερον εἶνε πρωτότυπον δραματικὸν παίγιον τοῦ κ. Α. Γ. Κωνσταντινίδου ἐπιγραφόμενον « Ἡ μέθοδος τοῦ πορτοφολίου ». Τοῦτο τὸ ἔργον, ἂν καὶ εἶναι πολὺ καλόν, ἐν τούτοις, ἐκρίθη ὀλίγον δυσμενῶς, διότι ἔνεκα ἀπροσεξίσε τοῦ συντάξαντος τὸ πρόγραμμα ἐνομίσθη ὡς κωμωδία. Πολὺ συνέτεινεν ὁμῶς εἰς τὴν μὴ ἀκριβῆ κατανοήσιν τοῦ ὄραίου τούτου δραματικοῦ παιγνίου, ὁ κριτὴς ὅστις κατ' ἐκείνην τινέσπερην ἦτο ἀθλιέστατος. Ὁ ὑποκριθεὶς τὸ ἐν αὐτῇ πρόσωπον τοῦ λωποδύτου κ. Π. Κωνσταντινιόπουλος ἐπέτυχεν ἀμίμητα.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ὑπόκρισιν καὶ ἡμεῖς ἐπανηλθόμεν ὅτι ὁ κ. Παντόπουλος μᾶ; πρέστικσεν ὡς πολὺ βλάκκ τὸν Γενικὸν γραμματέα, ἐνῶ οὗτος οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἓνις ἄνθρωπος, ὅστις θέλει μὲν νὰ νυμφευθῆ, ἀλλὰ δὲν τολμᾷ ἔνεκα τοῦ δειλοῦ καὶ ἀνεπαρκέστου χαρακτήρος του, καὶ διὰ τοῦτο κατὰ τὰς τελευταίας στιγμᾶς τοῦ γάμου του δραπετεύει ἀπὸ τὸ παρῆυρον.

Ἡ εὐεργετικὴ τῆς κυρίας Μελοπομένης Κωνσταντινιόπουλου, ἐγένετο χθὲς, διεξαχθείσης τῆς παρκοστίσεως μετὰ μεγίστη; ἐπιτυχίας. Ἡ εὐεργετομένη ἔδειξε χθὲς ὅτι, οὐ μόνον εἰς τὰ κωμικοῦ δῦλλια, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ δράματα κέκτηται τέχνην οὐ τὴν τυχοῦσαν. Τὸ κοινὸν τὴν κατεχειροκρότησεν ἐκانهλημμένως προσανεγκὸν αὐτῇ διαφόρους ἠθοδέτμας, στεφάνους περιστερὰς κλπ.

Περὶ τὸ τέλος τῆς πρκοστίσεως ὁ ποιητῆς κ. Π. Συνοδινός τῇ προσήνεγκεν ὠριότητα ποιημκ, οὐ ἀντίτυπα διενεμήθησαν εἰς ἅπαντας τοὺς θεατάς. Ἡρχίζεν οὕτω.

'Αμυγδαλέα ἡ σκηνὴ ἂν εἶναι ἀνθισμένη
'Ἡ χρυσοπτέρυξ χρυσάλλις
Σὺ εἶσαι τῆς 'Αμυγδαλῆς
'Ἡραία Μελοπομένη.

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Περιοδικὸν ἐκδιδόμενον κατὰ Πέμπτην.

Γραφεῖον : Ὅδὸς Δεληγιώργη ἀριθ. 36 — Μεταξὺ τῶν ὁδῶν Πειραιῶς καὶ Πελοποννήσου.

Διευθυντῆς καὶ ἐκδότης : Ἰω. Π. Χρυσανθόπουλος.

Συνδρομὴ ἐτησίαι καὶ προπληρωτέαι : 'Ἐν Ἑλλάδι δρ 6.— Ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος δρ 10.

Τιμὴ φύλλου : Δεπτὰ 10.

Τιμὴ ἀγγελίων : 5 λεπτὰ δι' ἐκάστην λέξιν.

Πωλεῖται κατὰ φυλλάδα : 'Ἐν Ἀθήναις, εἰς τὰ ἐν ταῖς πλατείαις περιπέτρα; ἐν ταῖς ἐπαρχείαις εἰς τὰ Ἰποπρκοτορεῖα τῆς Ἐταιρείας τοῦ Τύπου. Ἐκάστην Πέμπτην μ. μ. εὐρίσκειται παρὰ τοῖς ἐρημεριοπωλῆς τῶν ἐδῶν.

ΝΟΣΤΟΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Τὸ μικρὸν καὶ μόνωχρον τοῦ σταθιοῦ, τὸ στυγνὸν καὶ ἄλλοπρόσκαλλον τοῦ σταθμάρχου, τὸ νεαρὸν τῆς συζύγου του, ἡ τετρακτὺς τῶν ἀλαλαζόντων τέκνων του, πάντα ταῦτα, ἄθρη προσβαλόντα τοὺς ὀφθαλμούς μου, ἐξήμισαι ἐν τῷ πνεύματί μου καὶ τὴν τελευταίαν ἰκμάδα τῆς ἐλπίδος τοῦ συνοικισμοῦ μετ' αὐτῶν καὶ ἔρωτῶ περὶ τοῦ πλησίον χωρίου τοῦ; ἐκεῖ χωρικούς, οἵτινες μὲ περιεκύκλωσαν, κινούμενοι ἀπὸ κρᾶμα περιεργείας καὶ συμπαιθείας.

'Ἡ Σφαῖρα.

— Παιδιὰ Σανδουεῖων —

'Ἐκ τῆς κατὰ φυλλάδια ἐκδιδομένης «Περιοδείας τοῦ Κόσμου»

'Ανερχόμεθα εἰς τὸ χωρίον των (τοῦ ὁποίου τὸ Τουρκικὸν ὄνομα ἔρυγεν ἐκ τῆς μνήμης μου, μὴ συμβιβασθὲν φαίνεται μὲ τὰ ἀντιμουσουλμανικὰ αἰσθημάτά μου), γρηφικῶς κενάφροντον ἀπὸ δένδρα καὶ ἠχθέντως κενάφροντον ἀπὸ ὕδατα, διερχόμεθα, ὡς ἐν πολιτικῇ διχθλωταί, τὰς ὁδοὺς του, καὶ ἡ ἀκολουθία μου ἐξογκοῦται εἰς βαθμὸν ὅστις μὲ συγκινεῖ Ἐπὶ τῶν θύρῶν τὰ λαδικὰ τοῦ χωρίου νήθηνα καὶ φλυκρῶντα ἀφίνουσι τὰς ρόλας των καὶ κερρῶνοντιν ἐπάνω

μου τὰ γραῶδη ματάκια των θαλά σαν μίτιχ προδατίνες, προμηθευόμενα ὕλην διά.. φλυκρίαν. Εἰς τὰ μικροσκοπικὰ περκοθυράκια τῶν οἰκιῶν προβάλλουσι κοκκινωμάγυλοι κεφαλι, καὶ ὁ ἐξώστως τῆς οἰκίας τοῦ κ. πρκοδρου το μόνον ἀρχιτεκτονικὸν ἀγλαῖτμα τοῦ χωρίου πληροῦται ἀπὸ τρυφερὰς βλαχοπούλας. Βιδίζομεν οὕτω ὑπερήφανοι ὑπὸ τὴν οἰστρηλακτοῦταιν σκίιν τῶν θλιυκῶν τοῦτωι βλεμμάτων, καὶ φθίνομεν εἰς γηρικὴν πλάτανον ἐνθὲ ὑπὸ παρκοειν σκιάδα καὶ ἐπὶ βελουδίνου πρκοστίσε ἀνεπαύω τὰ κερκοηκότα μέλη μου καὶ μεταβιλλω τοῦ; διχθλωτάς μου εἰς συνομιλητάς.

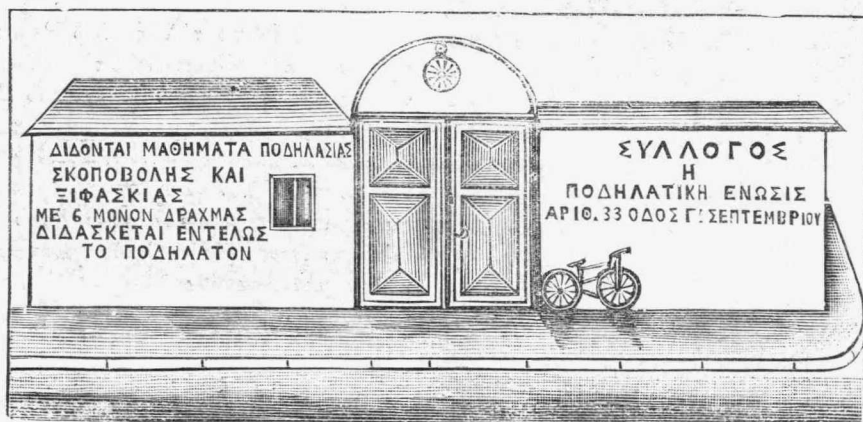
'Ο ἥλιος εἶχεν ἤδη ὑποβληθῆ εἰς τὸ ἐσπερινόν του λουτρον ἀποπλύνων τὸ κοσμικὸν ρῦπος, καὶ ἐγὼ ἐδηγοῦμαι ἐν πομπῇ εἰς Ἰάνη, ὅπερ ἐρχομπευεν ὡς ξενοδοχεῖον, παρὰ τὴν ἀπαίτησιν τοῦ κ. πρκοδρου ἐπιμένοντος νὰ μὲ ξενίστ; καλονουκίζω τοὺς διαδθλωτάς μου, καὶ ἀνέρχομαι χωρὶς νὰ ἀνέλθω.

Κλίνη ἀπελπιστικῶς βριχέια καὶ ἀπροσίτως ὑψηλὴ μὲ καλυμματα συστάσεως σανιδειδοῦς φέροντα τὴν σερκοιολογικὴν σφραγίδα τοῦ παιδομάτορος χρόνου σίμποις εἰς ἐκάστην ἀπόπειραν καθέσεως, ἀνορθούμενος ὑπερηφάνως ὡς ἵππος ἀτίθκοσσο; τράπεζα μὲ καλύμματα φέροντα ἀποικίας ἐκ πάντωι τῶν γνωστῶν καὶ ἀγνωστῶν μικροβίων, ἐπὶ τοῦ τοίχου «Ἀριστοφάνης τοῦ Πηγαδιώτου» εἰκονίζων ἐν συνεδριάσει κουνελομόρφους τοὺς βουλευτάς μας; ζωγραφία ἀνδρὸς τοῦ ὁποίου ἡ γυμνότης μου ὑπενομιρίζει τὸν ἐπὶ τῆς Ἀκαδημίας μας μουσικέτην Ἀπόλλωνα; προσωπογραφία Σμυρκοίας αἰδοῦ φιλοδωρούσης ἐπίχορ; μειδίημα εἰς τὸν εὐτυχεῖ πελάτην; κενθῆλα διαγέουσα πλκοκτικὸν σκιδόφως : ἰδοῦ ὅτι προσβάλλει τοὺς ὀφθαλμούς μου ἐν τῷ ξενῶνί μου.

Προτέρησται ἐν ἐπισκομότητι τὸ τρυφερὸν ζεύγος τῶν ξενοδόχων μου ἐπὶ κερκολῆς ἐκάδος χοροπκοδούντων μικρῶν καὶ ἀρχονταί αἰπρκοστίσεως, ἂς ἐπκοκολοθηῖ ἐνοκλητικωτάτη ἐσπερὶς καθ' ἣν ἐγὼ νυσταλέος κενκπίνω ὡς καψούλας κενίνου ἐλαίου τὰς ἀνδραρχθικὰς διηγήσεις τοῦ ξενοδόχου μου. Προσκλητικὸν γλύλλισμα γρκοθίδου ἐκ τοῦπρκοκειμένου δωμακτιοῦ ἀνεκρούε; τὸν ἐθνικὸν ὕμνον καὶ ἐγὼ ἀπκολλᾶσσομαι. Ἄνερχομαι ἐπὶ τῆς κλίτης μου ἐξεκποῦμαι, καὶ οἱ πόδες μου αἰωρκοίνονται εἰς τὸ κενόν τοῦ δωμακτιοῦ ὡς ἄλυτος ἐκκορκοῦ; ὠρολογίου; στεναίξει ἡ κλίνη μου τρίζουτα, στεναίξω καὶ ἐγὼ κενκπόμενος, καὶ ταλκοπωρκοόμενος ἐπὶ τῆς πικρῆς κλίνης τῶν βισάνων μου καὶ οἱ στεναγκοῦ; μας συμ-

ὕπερ γῆν!!! Κότρονοι = Κάτοι (ὄργην) ρώνουσι (δυναμώνει)!!!! Σὲ εὐχαρίστητα, πιστεύω καὶ μὲ τὸ παραπάνω. — Π. Ι. Μ., Πειραῖ Ἀποστέλλω δύο ἀντίτυπα τὸ ἄλλο δὲν γίνεται, δι' ὃ λυποῦμαι. — Ph. Zen. Novorossish. Ὁ κ. Χρ. Ecatrinontar ἐνεγράφη, ὡς καὶ ὁ κ. Κυρ. αὐτὸς Φύλλα ἀπεστάλησαν. — Γ. Φ. Αἰ ἑλληνικαὶ ρεκλάμαι εἶναι μὴδὲν, παραβαλλόμεναι πρὸς τὰς ἀμερικανικὰς Ἰδοῦ λ. γ. Τί συμβαίνει εἰς τὸ Σικάγον. Ἀνθρώπος τις ἐνῶ περιπατεῖ εἰς τὰς ὄχθας τῆς λίμνης Μίσιγκαν, αἶφνης, ρίπτει ἐν βλέμμα εἰς τὸν

οὐρανὸν καὶ... ρίπτεται εἰς τὴν λίμνην. Δὲν παρέρχονται ὀλίγα δευτερόλεπτα καὶ δωδεκάς κολυμβητῶν, ρίπτεται ἐπίσης εἰς τὴν λίμνην πρὸς διάσωσίν του ἄλλ' εἰς μιάτην μετὰ τινα δευτερόλεπτα, ἐνώπιον δέκα γιλιᾶδων περιέργων, ὁ ἀποπειραθεὶς ν' αὐτόκτονήσει, ἐμφανίζεται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς λίμνης κάμνων τὸν ξερὸν καὶ φέρων ἐπὶ τοῦ στῆθους του μεγάλην σανίδα, ἐφ' ἧς ἀναγινώσκονται τὰ ἐξῆς: «Τὸ καλλίτερον σαποῦνι πωλεῖ τὸ μυροπωλεῖον τοῦ κ. δεῖνος» Τ' ἀκούς; τ' ἀκούω νὰ λες.

Προετοιμάζεται τὸ «Ἡμερολόγιον τῆς Οἰκογενείας», ὅπερ εἰς τοὺς προπληρώοντες συνδρομητὰς παλαιούς τε καὶ νέους

!!! διανεμηθήσεται δωρεάν!!!

✱

Παρακαλοῦνται οἱ ἀξιότιμοι κ. κ. συνδρομηταὶ τῆς «Οἰκογενείας», οἱ καθυστεροῦντες ἔτι τὴν συνδρομὴν των νὰ μᾶς ἐμβάσωσι ταύτην, ὅπως μᾶς ἀνακουφίσωσιν ὀλίγον ἀπὸ τῶν ὑπερόγκων δαπανῶν μας.

✱

Οἱ νέοι συνδρομηταί, οἱ ἅμα τῇ ἐγγραφῇ των προπληρώνοντες τὴν συνδρομῆς των λαμβάνουσι **δωρεάν**:

1) Τὰς Ἐπαγγελίας — ὀλόκληρον μυθιστόρημα.

2) Τὸ Εὖσου — ποίημα καὶ μουσικὴν ἐκ τοῦ κωμειδολογοῦ («Ἐγέρου-Σούρης»)

καὶ δύο κωμωδίας τοῦ κ. Δ. Ἀλεξοπούλου

1) Τοὺς Ἐρωτας ἐν Μαγειρείῳ καὶ

2) Τὸ Κουνοῦπι.

Ἐπίσης τὸ Ἡμερολόγιον τῆς «Οἰκογενείας» ὅταν τοῦτο ἐκδοθῇ.

Ἐκ τῆς διευθύνσεως.

Ἐν τῷ γραφείῳ μας πωλοῦνται ὅλα τὰ φύλλα τῆς πρώτης ἐξαμηνίας τῆς «Οἰκογενείας» πρὸς δρ. 3 διὰ τῆς Ἑλλάδος καὶ φρ. χρ. 5 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Ἐνοικιάζεται τὸ ἄνω πάτωμα τῆς ἐν δδῷ Δεληγεώργη, ἀρ. 36 οἰκίας τοῦ κ. Χρυσανθοπούλου, περιχοῦσης 7 εὐρύχωρα δωμάτια, κουζίνα, ταρράσαν, ἀποθήκη, ὕδωρ πόσιμον, κλισταρεῖον καὶ λοιπὰ χρειώδη.

Ἐνοίκιον δικαιοτάτον.

Νεῶνες, πτυχιούχος τῆς ἐνταῦθα Γαλλικῆς Σχολῆς μὲ βαθμὸν α" Ἀριστα, ζητεῖ παρὰ δόσεις. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΝΙΚΟΣ ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Δέχεται τοὺς πελάτας του ἐν τῷ γραφείῳ του κειμένῳ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ **Πετρακῆ ἀριθ. 34**, πλησίον τοῦ **Πρωτοδικείου**.

Διδασκάλισσα τῆς Ἑλληνικῆς, ἀριστοθέμιος, καλλίστης οἰκογενείας, γνωρίζουσα καὶ τὴν Γαλλικὴν καὶ Πιάνο, ζητεῖ παρὰ δόσεις.

Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.